

lægge Anstalten Ret til saadan Skadesløsholdelse i ethvert Tilfælde, hvor der efter Lovgivningen paahviler Arbejdsgiveren Erstatningsforpligtelse for den skete Skade, har man imidlertid ikke anset for rigtigt. Den Arbejdsgiverne ved nærværende Lov paalagte almindelige Forpligtelse til at sikke Arbejderne mod Følgerne af Ulykkestilfælde og som Følge heraf til at bidrage til Anstaltens Udgifter synes nemlig at give Arbejdsgiverne et billigt Krav paa, at der for Anstaltens Udgifter i Anledning af det enkelte Ulykkestilfælde ikke reises Krav mod den paagjældende Arbejdsgiver udover det sædvanlige Bigningsbeløb, medmindre hans Ansvarsforhold til den skete Skade er af særlig graverende Natur og Ulykkestilfældet derhos skyldes Forseelse af ham selv, ikke af nogen Trediemand, for hvis skadegjørende Handlinger der iøvrigt efter Lovgivningen vilde kunne gøres Krav gjældende imod Arbejdsgiveren. Som Følge heraf har man kun foreslaaet

Anstalten tillagt Ret til for sine Udgifter at holde sig til Arbejdsgiveren i de Tilfælde, hvor denne med Forsæt eller ved grov Uagtsomhed selv har forvoldt Skader.

Sluttelig bemærkes, at naar man ikke har bibeholdt den af Kommissionen foreslaaede Klausul (§ 31), at Lovens samtlige Bestemmelser inden et vist Aaremaal paany blive at gjenemgaa og et tornyet Forslag i Sagen at fremlægge, er det ingenlunde, fordi man ikke tænker sig en Revision af Loven baade som ønskelig og nødvendig. Ivertimod er man fuldt paa det rene med, at en Lovgivning paa et saa ganske nyt Omraade som dette ikke kan undgaa at saa Karakteren af et Forsøg, der vil være at rette efter den ved Lovens Brug indbundne Erfaring. Hvor naar en saadan Revision bør finde Sted, kan der imidlertid ikke nu skjønnes over, og man har derfor ikke anset det for rigtigt i Loven at fastslaa Noget i saa Henseende.